

HARLAN COBEN

หนี

RUN AWAY

ฮาร์ลัน โคเบน เขียน อภิญญา ธโนปจัย แปล

INTERNATIONAL BESTSELLER

วรรณกรรมแปล ลำดับที่ ๖๐๑

หนี

Run Away

แพรวสำนักพิมพ์

ในเครือบริษัทอเมริกันพริ้นติ้งแอนด์พับลิชซิ่ง จำกัด (มหาชน)
๓๗๘ ถนนรัชฎาภิบาล (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๗๐
โทรศัพท์ ๐-๒๕๒๒-๒๙๙๙ ต่อ ๕๙๖๕, ๕๙๖๘ โทรศัพท์ ๐-๒๕๓๕-๓๕๕๕, ๐-๒๕๓๕-๓๗๗๗, ๐-๒๕๓๕-๕๑๑๑
E-mail: info@amarin.co.th

Copyright © 2019 by Harlan Coben
Copyright arranged with The Aaron M. Priest Literary Agency, Inc.
200 W. 41st Street, 21st Floor, New York, NY 10036 USA
through Maxima Creative Agency.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง สลับวีดิทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอันใดก่อนได้รับอนุญาต

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-616-183-230-8

พิมพ์ครั้งแรก ตุลาคม ๒๕๖๒

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอเมริกัน

โคเบน, ฮาร์ลาน.

หนี / ฮาร์ลาน โคเบน; เขียน; อภิญญา ชโนปจัย แปล จาก Run Away— กรุงเทพฯ:

แพรวสำนักพิมพ์ อเมริกันพริ้นติ้งแอนด์พับลิชซิ่ง, ๒๕62

(6) , 368 หน้า. (วรรณกรรมแปล ลำดับที่ 501)

1. นวนิยายอเมริกัน. I. อภิญญา ชโนปจัย, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง. III. ชื่อผู้ด.

ผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา บริษัทอเมริกันพริ้นติ้งแอนด์พับลิชซิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้จัดการใหญ่ จะริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วีรศักดิ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์เนเคือ อองอาจ จิระอร • รองบรรณาธิการฝ่ายการ จัดพล บุญพรัด, สิทธิกันต์ ผลงาม ผู้ช่วยผู้
ฝ่ายการ ทศพร สนิชวรรณ

บรรณาธิการ นาคินทร์ รัชฎสูววรรณ • บรรณาธิการประสานงาน พิมพ์หนัก แสงจันทร์ • เลขานุการ ศศิธร เอมอิม ผู้จัดการ
ฝ่ายศิลปกรรม พีระพงษ์ โพลินธุ์, วรรณดา ตั้งแสงปะทีป • ศิลปกรรม ชินวัตร ยกศิริพันธุ์

๗ ไช้มอนหนึ่งบนม้านั่งยาวในเซ็นทรัลพาร์ค - หรือให้ตรงจุดกว่านั้น คือในสตอร์ว็เบอร์รี่ฟีลด์ส - และรู้สึกหัวใจแหลกสลาย แน่หนอนว่าไม่มีใครดูออก หรืออย่างน้อยก็ดูไม่ออกในแวบแรก ดูไม่ออกจนเมื่อเริ่มมีคนวางมวยกันตรงนั้น และนักท่องเที่ยวจากฟินแลนด์สองคนที่เริ่มกรี๊ดร้อง ขณะที่ผู้มาเยือนสวนสาธารณะอีกเก้าคนจากประเทศต่าง ๆ อัปเดตคลิปเหตุการณ์เลวร้ายทั้งหมดนั้นด้วยสมาร์ตโฟน

แต่เหตุการณ์นั้นยังไม่เกิดขึ้นจนกว่าจะอีกหนึ่งชั่วโมงต่อมา

ในสตอร์ว็เบอร์รี่ฟีลด์สไม่ได้มีสตอร์ว็เบอร์รี่แต่อย่างใด และคงยากที่จะเรียกพื้นที่ขนาดสองเอเคอร์ครั้งนี้ว่า “ทุ่ง (ฟีลด์ส)” ตามชื่อของมัน แต่ชื่อนี้ไม่ได้มีที่มาจากสิ่งใดที่มีความหมายตรงตามตัวอักษร หากมาจากเพลงอันโด่งดังของวงเดอะบีเทิลส์ สตอร์ว็เบอร์รี่ฟีลด์สเป็นพื้นที่รูปสามเหลี่ยมอยู่ระหว่างถนนสายที่เจ็ดสิบสองกับถนนเซ็นทรัลพาร์คเวสต์ มีไว้เพื่อระลึกถึงจอห์นเลนนอน ผู้ถูกยิงเสียชีวิตตรงถนนนี้ โดยมีหินฝังเป็นลายโมเสกรูปวงกลมอยู่กลางพร้อมคำสั้น ๆ สลักไว้ตรงกลางว่า

IMAGINE

๗ ไช้มอนจ้องตรงไปข้างหน้า กะพริบตา หมดอาลัยตายอยาก นักท่องเที่ยวหลังไหล่เข้ามาถ่ายรูปกับวงกลมโมเสกอันโด่งดังนั้น ทั้งถ่ายหมู่ ถ่ายเดี่ยว

บ้างคุกเข่าบนแผ่นหิน บ้างนอนราบลงบนนั้น วันนี้ก็เหมือนกับวันอื่น ๆ เกือบทุกวันที่มีใครบางคนประดับคำว่า IMAGINE ด้วยดอกไม้สด จัดกลีบกุหลาบแดงให้เป็นสัญลักษณ์สันติภาพที่ไม่ถูกลมพัดปลิวกระจายไป อาจเพราะที่นี่คืออนุสรณ์สถาน เหล่าผู้มาเยือนจึงต่างอดทนรอคิวของตัวเองที่จะก้าวไปยังแผ่นโมเสกนั้นเพื่อจะได้รูปพิเศษไปโพสต์ลงโซเชียลเน็ตเวิร์ก หรืออินสตาแกรม หรือโซเชียลมีเดียอะไรก็ตามที่ชอบ พร้อมยกคำพูดของจอห์น เลนนอน อาจจะเป็นเนื้อเพลงของวงเดอะบีเทิลส์หรือบางตอนจากเพลงที่พูดถึงคนทั้งมวล^๑ ใช้ชีวิตอย่างสงบสุข

ไซมอนอยู่ในชุดสูทและผูกไท ไม่แม้แต่จะคลายเน็คไทหลังจากออพฟิศที่ถนนวิซซีย์ในเวสต์ไฟแนนเชียลเซ็นเตอร์^๒ ที่นั่งอยู่ตรงข้ามกับเขา ใกล้กับแผ่นโมเสกอันโด่งดังคือ-ทุกวันนี้เราเรียกคนพวกนี้ว่าอะไรนะ คนจรจัด คนไร้บ้าน พวกขี้ยา คนบ้า ขอทานข้างถนน เรียกว่าอะไรนะ-คนที่กำลังเล่นเพลงของเดอะบีเทิลส์แลกเศษเงินอยู่ “นักดนตรีข้างถนน”-น่าจะเป็นชื่อเรียกที่ทำให้เกียรติหน่อย-ติดกีตาร์ผิดคีย์และร้องเพลงด้วยเสียงแตกพร่าผ่านพื้นเหลือง ๆ ว่าเพนนี่เล่นเป็นอย่างไรในสายตาของเธอ^๓

มันแปลกหรืออย่างน้อยก็เป็นความทรงจำที่สนุกสนาน ไซมอนเคยเดินผ่านแผ่นโมเสกนี้บ่อย ๆ ตอนลูก ๆ ของเขายังเด็ก ตอนเพลงน่าจะอายุได้เก้าขวบ แซมหกขวบ และอันยาสามขวบ พวกเขาจะออกจากอพาร์ตเมนต์ที่อยู่ห่างออกไปทางใต้ของที่นี่ห้าช่วงตึก บนถนนสายที่หกสิบเจ็ดระหว่างถนนโคลัมเบียกับถนนเซ็นทรัลปาร์คเวสต์ แล้วเดินทอดน่องผ่านสตรีทอาร์ตเบอร์รีฟีลด์สไปยังรูปปั้นอลิซในแดนมหัศจรรย์ ซึ่งตั้งอยู่ใกล้กับบ่อเรือจำลองทางซีกตะวันออกของสวนสาธารณะ รูปปั้นนี้ไม่เหมือนกับรูปปั้นอื่น ๆ ในโลกตรงที่เด็ก ๆ ได้รับอนุญาตให้ปีนป่ายรูปปั้นสำริดสูงลิบเห็ดฟุตของอลิซ แมดแฮตเตอร์ ไวท์แรบบิท และบรรดาเหล่ายักษ์ซึ่งดูไม่ค่อยเหมาะสมนักได้ แซมและอันยาชอบทำเช่นนั้นมาก ปีนป่ายไปรอบ ๆ รูปปั้นเหล่านี้ แม้จะมีจุดหนึ่งที่แซมยัดนิ้วเข้าไปในรูจมูกสำริดของอลิซทุกครั้งไปและตะโกนเรียกไซมอนว่า “พ่อ! พ่อ ดูสิ! ผมแห่จมูกอลิซอยู่ละ!” อิงกริด แม่ของแซม

^๑ World Financial Center (WFC) คือศูนย์การค้าและศูนย์รวมออฟฟิศของบริษัทชั้นนำในอเมริกา ตั้งอยู่ในนครนิวยอร์ก

^๒ Penny Lane เป็นเพลงของวงเดอะบีเทิลส์ ที่พอล แมคคาร์ธนี แต่งโดยได้แรงบันดาลใจจากความทรงจำตอนเป็นเด็กของเขาเกี่ยวกับถนนเพนนี่เลนในเมืองลิเวอร์พูล

ได้แต่ถอนหายใจและพิมพ์เบาๆว่า “เด็กผู้ชายนี่นะ”

แต่เพลง ลูกคนโตของพวกเขากลับเจียบขีริกกว่า แม้กระทั่งตอนยังเด็ก เธอจะนั่งอยู่บนม้ายาวพร้อมกับสมุดภาพระบายสีและสีเทียนครบชุด เธอไม่ชอบเวลาที่สีเทียนหักหรือกระดาษที่พันรอบหลอดออกมา และชอบให้สีเทียนวางเรียงกันอย่างเป็นระเบียบ เมื่อเธอโตขึ้น อายุสิบห้า สิบหก สิบเจ็ด เพลงจะนั่งบนม้ายาวเหมือนที่ไซมอนนั่งอยู่ตอนนี้ เขียนเรื่องต่างๆ หรือแต่งเพลงลงสมุดโน้ตที่พ่อของเธอซื้อให้จากร้านปาปิรูสบนถนนโคลัมบัส แต่ไม่ใช่ว่าเพลงจะยอมนั่งม้ายาวตัวไหนก็ได้ ม้านั่งราวๆ สี่พันตัวในเซ็นทรัลปาร์คมาจากเงินบริจาคจำนวนมหาศาล แต่ละตัวมีแผ่นป้ายที่ทำขึ้นโดยเฉพาะ ส่วนใหญ่จารึกคำแสดงความระลึกง่ายๆ อย่างตัวที่ไซมอนนั่งอยู่นี้ จารึกว่า

ด้วยความระลึกถึงคาร์ลและคอร์กี

ตัวอื่นๆ พวกตัวที่เพลงชอบเดินไปนั่ง บอกเล่าเรื่องราวเล็กๆ น้อยๆ

แต่ ซี & บี ผู้รอดชีวิตจากการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์และเริ่มชีวิตใหม่
ในเมืองนี้...

ถึงแอนน์ที่รัก-ผมรักคุณ เกิดคุณคุณ ทะนุถนอมคุณ
แต่งงานกับผมนะ...

ตรงนี้คือที่ที่ความรักของเราเริ่มขึ้นในวันที่ ๑๒ เมษายน ๑๙๕๒...

ม้านั่งตัวที่เพลงชอบที่สุด ตัวที่เธอจะนั่งอยู่เป็นชั่วโมงๆ กับสมุดโน้ตเล่มล่าสุด - และบางทีนี่อาจเป็นสัญญาณบ่งชี้ในระยะแรกก็ได้ - ด้วยเป็นที่ระลึกถึงโศกนาฏกรรมลึกลับครั้งหนึ่ง :

เมอร์ลีนผู้ดงาม อายุ ๑๙ ปี
เธอควรได้รับอะไรที่ดีกว่านี้มาก & จากไปแต่ยังเยาว์นัก
ฉันจะยอมทำทุกอย่างเพื่อช่วยเธอ

เพลงจะเดินจากมานั่งตัวหนึ่งไปยังอีกตัว และอ่านข้อความที่จารึกไว้
หาตัวที่จะใช้เป็นแรงกระตุ้นให้เขียนเรื่อง ไชมอนพยายามทำแบบเดียวกัน
เพื่อให้รู้สึกเชื่อมโยงกับเธอ แต่เขาไม่ได้มีจินตนาการแบบลูกสาว ถึงกระนั้น
เขายังคงนั่งอ่านหนังสือพิมพ์หรือเลื่อนดูหน้าจอโทรศัพท์ เช็คตลาดหรือไม่
ก็อ่านข่าวธุรกิจ ขณะที่เพลงขยับปากกาเป็นระวิง

ลมุดโน้ตเก่าๆ พวกนั้นไปไหนหมดนะ ตอนนี้นั่งอยู่ไหน
ไชมอนไม่รู้เลย

ในที่สุดเพลง “เพนนีเลน” ก็จบลงเสียที แต่นักร้องหรือขอทานข้างถนน
ก็ขับขานเพลง “ออลยูนิคอิสเลิฟ” ต่อทันที คู่รักหนุ่มสาวคู่อื่นนั่งอยู่บนม้ายาว
ตัวถัดจากไชมอน ชายหนุ่มกระซิบดังๆ ว่า “ฉันให้เงินยัยนี้ให้หยุดร้องได้ไหม”
แฟนสาวหัวเราะคิก “เหมือนจอห์น เลนนอน โดนยิงตายอีกรอบเลยอะ” บางคน
โยนเหรียญใส่กล่องกีตาร์ของผู้หญิงคนนี้ แต่ส่วนใหญ่เดินหนีหรืออยู่ให้ห่าง
โดยทำหน้าที่เหมือนว่ามีเรื่องอะไรสักอย่างเกิดขึ้นที่พวกเขาไม่อยากมีส่วนร่วมใดๆ
ทั้งสิ้น

แต่ไชมอนฟังและฟังอย่างตั้งใจ หวังว่าจะพบความงามบ้างในท่วงทำนอง
ในบทเพลง ในเนื้อร้อง หรือในการแสดงนี้ เขาแทบไม่ได้สนใจพวกนักท่องเที่ยว
หรือโกสต์ หรือชายไม่สวมเสื้อ (แต่ควรสวม) ที่ขายน้ำเปล่าขวดละหนึ่งดอลลาร์
หรือชายผอมแห้งกับเคราใต้ริมฝีปากที่เล่าเรื่องตลกแลกกับเงินหนึ่งดอลลาร์
(“พิเศษ หกเรื่องแค่นั้นเหรียญ!”) หรือหญิงชราชาวเอเชียที่กำลังจูดรูปหัวใจจอห์น
เลนนอน ด้วยท่าทางเลื่อนลอย หรือคนที่วิ่งออกกำลัง คนสูงสู้นขเดินเล่น
คนที่นอนอาบแดด

แต่ไม่มีความงามใดๆ ในดนตรีนั้น ไม่เลย

ตาของไชมอนยังคงจับจ้องอยู่ที่ขอทานสาวผู้กำลังทำให้มรดกของจอห์น
เลนนอน เสียหายไม่มีขึ้นดี ผมของเธอเกาะกันเป็นก้อน โหนกแก้มจมลึกลงไป
เด็กสาวผอมบางราวจะปลิว ซอมซ่อ สกปรก ยับเยิน ไร้ที่ซุกหัวนอน หลงทาง
และเธอคือเพลง ลูกสาวของไชมอน

ไชมอนไม่ได้พบเพลงมาหกเดือนแล้ว ตั้งแต่เธอทำเรื่องที่ไม่อาจให้อภัยได้ลงไป
เป็นฟางเส้นสุดท้ายสำหรับอิงกริด
“ครั้งนี้คุณปล่อยแก็ปไปเลยนะ” อิงกริดบอกเขาหลังจากที่เพลงวิ่งออกไป
“หมายความว่า?”

แล้วอิงกริด แม่ผู้แสนวิเศษ หมอเด็กผู้เอาใจใส่และอุทิศชีวิตให้กับการช่วยเหลือเด็ก ๆ ผู้ต้องการ ก็พูดว่า “ฉันไม่ต้องการให้แกกลับมาบ้านนี้อีก”
“ไม่เอาล่ะ”

“ฉันพูดจริงๆ นะ ไชมอน พระเจ้าช่วยด้วยเถอะ ฉันเอาจริง”

เป็นเดือนๆ ที่เขาออกตามหาเพลงโดยไม่ให้อิงกริดรู้ บางครั้งความพยายามของเขาทำอย่างเป็นระบบดี เช่น ตอนที่เขาจ้างนักสืบ แต่บ่อยครั้งกว่าที่ความพยายามของเขาเป็นไปแบบส่งเดชสะเปะสะปะอย่างเดินไปตามย่านอันตรายที่มีแต่คนติดยา โสวัรูปเธอให้พวกพี่ๆ ภูเขาและสังคมรังเกียจดู

เขาลงเอยด้วยการคว้าน้ำเหลว

ไชมอนเคยนึกสงสัยว่าเพลงที่เพิ่งฉลองวันเกิด (ด้วยอะไรรนะ ไชมอน สงสัย-ปาร์ตี้ เด็ก หรือเล่นยา เธออาจไม่รู้ด้วยซ้ำว่าวันนั้นวันอะไร) อาจออกจากแมนฮัตตันแล้วกลับไปยังเมืองมหาวิทยาลัยที่ซึ่งทุกอย่างเริ่มผุดผื่นไปหมดหรือเปล่า มีอยู่สองสุดลับตาที่อิงกริดเข้ากะที่โรงพยาบาลและไม่มีเวลาถามคำถามเขามากนัก ไชมอนขับรถขึ้นไปพักที่โรงแรมคราฟต์โบโรติดกับมหาวิทยาลัย เขาเดินไปตามสนามลีเลียมในมหาวิทยาลัย นึกถึงวันที่พวกเขาทิ้งห้าคน-ไชมอน อิงกริด เพจ นักศึกษาห้องใหม่สุด ๆ ร้อน ๆ แห่ม และอันยา-กระตือรือร้นเพียงใดเมื่อมาถึงและช่วยเพลงเข้าหอพัก นึกถึงว่าเขากับอิงกริดคาดหวังอย่างไร ๆ ว่าที่นี่จะเหมาะสมที่สุด ที่มีพื้นที่สีเขียวกว้างโล่ง และหมู่มั้สำหรับลูกสาวที่เติบโตมาในแมนฮัตตันของพวกเขา ก่อนที่ความคาดหวังนั้นจะเหี่ยวเฉาและแห้งตายไปอย่างเลื่องไม่พิน

บางส่วนของตัวไชมอน-บางส่วนที่เขาไม่มีวันเปิดเผยให้ใครรู้ หรือแม้แต่ยอมรับว่ามีอยู่-อยากเลิกตามหาเธอ แม้ชีวิตจะไม่ได้ดีขึ้น แต่มันก็สงบลงตั้งแต่เพลงหนีไป แห่มที่เพิ่งเรียนจบจากโรงเรียนฮอเธอร์แมนนี่ในฤดูใบไม้ผลิ แทบไม่เคยพูดถึงพี่สาวของเขาเลย เขาจดจ่อแต่เรื่องเพื่อน เรื่องเรียนจบ และงานปาร์ตี้ทั้งหลาย-และตอนนี้เรื่องที่เขาหมกมุ่นเพียงหนึ่งเดียวคือเตรียมตัวเข้าเรียนปีหนึ่งที่วิทยาลัยแอมเอร์ส്ടร์ ส่วนอันยานะหรือ ไชมอนไม่รู้เลยว่าเธอรู้สึกอย่างไรกับเรื่องนี้ เธอไม่ยอมคุยกับเขาเรื่องเพลง หรือเรื่องอื่น ๆ ส่วนใหญ่ด้วย คำตอบที่เขาได้รับจากการพยายามเริ่มบทสนทนากับเธอคือคำหนึ่งคำ และแทบไม่เคยเกินหนึ่งพยางค์ ถ้าไม่ “อือ” หรือ “ดี” ก็ “เค”

แล้วไชมอนก็ได้เบาะแสแปลก ๆ มา

เช้าวันหนึ่งเมื่อสามอาทิตย์ก่อนหน้านี้ ซาร์ลี โครวี่ลีย์ จักซุแพทท์

ในย่านดาวน์ทาวน์ เพื่อนบ้านที่พักอยู่เหนือห้องของเขาขึ้นไป เข้ามาในลิฟต์พร้อมกับไซมอน หลังจากแลกเปลี่ยนคำทักทายแบบเพื่อนบ้านตามปกติ ชาร์ลีซึ่งหันหน้าไปยังประตูลิฟต์อย่างที่ไม่รู้จะทำกัน มองเลขชั้นที่ค่อยๆ ลดลง ก็บอกไซมอนด้วยท่าทางกระดากและเสียใจอย่างแท้จริงว่าเขา “คิด” ว่าเขาเจอเพจ

ไซมอนที่กำลังมองเลขชั้นอยู่เช่นกัน ถามรายละเอียดด้วยท่าที่ไม่ยินดียินร้ายเท่าที่จะทำได้

“ผมว่าผมเห็นเธอที่ เอ้อ ในสวนสาธารณะนะ” ชาร์ลีพูด

“อะไรนะ คุณหมายความว่าแบบเดินผ่านไปใช่ไหม”

“ไม่ ไม่เชิงอย่างนั้น” พวกเขาลงมาถึงชั้นล่าง ประตูลิฟต์เลื่อนเปิด ชาร์ลีสูดลมหายใจเข้าลึกๆ “เพจ... เล่นดนตรีอยู่ที่สตอร์วี่เบอร์รี่ฟีลด์สนะ”

ชาร์ลีต้องเห็นลีหน้าจูนงของไซมอนแน่

“แบบว่า เอ็ม เล่นดนตรีของเงินนะ”

ไซมอนรู้สึกเหมือนบางอย่างในตัวเขาถูกฉีกออก “ขอเงินรี แบบ...”

“ผมจะให้เงินเธอ แต่...”

ไซมอนพยักหน้าว่าไม่เป็นไร พูดต่อได้

“...แต่เพจดูลอยๆ เธอไม่รู้ว่าคุณเป็นใคร ผมกลัวว่าฉันจะ...”

ชาร์ลีไม่จำเป็นต้องพูดจนจบความคิดของเขา

“ผมเสียใจนะไซมอน เสียใจจริงๆ”

แค่นั้น

ไซมอนตั้งใจว่าจะบอกอิงกริดเรื่องนี้ดีไหม แต่เขาไม่เอายากรับมือกับผลตอบรับจากเธออีก เขาจึงเริ่มไปป่วนเปียนแถวสตอร์วี่เบอร์รี่ฟีลด์สช่วงที่มีเวลาว่างแทน

เขาไม่เคยเจอเพจเลย

เขาถามคนรู้บ้านสองสามคนที่เล่นดนตรีแถวนั้นว่าเคยเห็นเธอบ้างไหม พร้อมกับเอารูปจากในโทรศัพท์ให้ดูก่อนจะหย่อนเบงกิ้งลงที่บิกิตาร์ไปสองสามใบ บางคนบอกว่าเคยเห็น และจะบอกรายละเอียดมากกว่านี้ถ้าไซมอนบริจาคเงินเป็นชิ้นเป็นอันกว่านั้นสักหน่อย เขายอมทำตามแต่ไม่ได้อะไรกลับมา ส่วนใหญ่บอกว่าไม่เคยเห็นเธอ แต่ตอนนี้เมื่อเขาเห็นเพจตัวเป็นๆ ไซมอนก็เข้าใจว่าทำไมแทบไม่มีอะไรเหมือนกันเลยระหว่างลูกสาวที่เคยน่ารักของเขา กับโครงกระดูกเดินได้นี้

แต่ขณะที่ไซมอนนั่งอยู่ในสตอร์ว็เบอร์รี่ฟีลด์ส ตรงหน้าป้ายที่ใครๆ มองข้ามแทบจะตัวอารมณณ์ขึ้น ซึ่งมีข้อความว่า

เขตปลอดภัย-ห้ามใช้เครื่องขยายเสียง หรือเครื่องดนตรีใด ๆ

เขาก็สังเกตเห็นสิ่งประหลาดบางอย่าง บรรดานักดนตรี ซึ่งทุกคนล้วนอยู่ในสภาพสกรปรกมอมแมมอย่างแรง ไม่เคยเล่นในเวลาเดียวกันหรือเล่นเพลงทับกันเลย การเปลี่ยนผ่านระหว่างนักกีตาร์ข้างถนนคนหนึ่งไปยังอีกคนนั้นสิ้นไปไหลอย่างเห็นได้ชัด นักดนตรีเปลี่ยนหน้าไปแทบจะทุกชั่วโหม่ง อย่างเป็นระเบียบ

ราวกับมีตารางเวลาการแสดง

ไซมอนเสียเงินไปห้าสิบบดollarกว่าจะได้เจอผู้ชายชื่อเดฟ หนึ่งในนักดนตรีข้างถนนที่สกรปรกกว่าเพื่อนและไว้ผมยาวสีเทาซึ่งมองดูเหมือนหมวกกันน็อกใบใหญ่ มีหนังยางมัดหนวดเครา มีหางเปียยาวลงไปถึงกลางหลัง เดฟซึ่งอาจจะดูอายุห้าสิบลบกลางๆ แบบผ่านร้อนผ่านหนาวมาอย่างตราตรึงก็ได้ หรืออายุเจ็ดสิบแบบใช้ชีวิตอย่างสบายก็ได้ อธิบายให้เขาฟังว่าทำไมถึงเป็นเช่นนั้น

“ในสมัยก่อนนะมีชายคนหนึ่ง ชื่อแกรี่ โดส ซานโตส...เอ็งรู้จักไหม”

“ชื่อคุณๆ” ไซมอนตอบ

“ใช่ ถ้าสมัยนั้นเอ็งเดินผ่านตรงนี้ก็จำกันได้แหละ แกรี่แต่งตั้งตัวเองเป็นนายกเทศมนตรีของสตอร์ว็เบอร์รี่ฟีลด์ส เป็นคนใหญ่คนโตเชียว ใช้เวลาเท่าไรวะ...ยี่สิบปีอะ...ดูแลความสงบเรียบร้อยของที่นี่ ที่บอกว่าดูแลความสงบเรียบร้อย หมายถึงไปทำให้ชาวบ้านเขากลัวซี้หดหมดอะ หมอนั่นมันบ้า เข้าใจไหม”

ไซมอนพยักหน้า

“แล้วจากนั้น ตอนไหนวะ...ปี ๒๐๑๓...แกรี่ก็ตาย เป็นลูคีเมีย อายุแค่สี่สิบเก้า ที่ตรงนั้นนะ” เดฟใช้มือที่สวมถุงมือแบบไม่มีนิ้วบอกตำแหน่ง “ก็เลยวุ่นวายไปหมด เป็นอนาธิปไตยเต็มทีแบบไม่มีพวกฟาสซิสต์ เอ็งอ่านงานของมาคิอาเวลลีใช้ไหม แบบนั้นเลย พวกนักดนตรีเริ่มสู้กันทุกวัน แย่งดินแดนกันนะ เข้าใจไหม”

“ผมรู้ว่าคุณกำลังพูดอะไร”

“พวกนั้นพยายามจัดระเบียบตัวเอง แต่เอ็งเอ๊ย—ครึ่งหนึ่งของพวกนี้แค่แต่งตัวยังทำกันแทบไม่เป็นเลย แบบ...ไอ้แบบนี้จะเล่นนานกินไป แล้วไอ้แบบนี้คนอื่นก็จะเริ่มเล่นเพลงทับ แล้วพวกมันก็จะเริ่มแหกปาก ตากัน ต่อหน้าเด็กตัวเล็ก ๆ ด้วยซ้ำ บางทีก็ซัดหมัดใส่กัน แล้วตำรวจก็มา เห็นภาพใช่ปะ”

ไซมอนพยักหน้าว่าเขาเห็นภาพ

“มันทำลายภาพลักษณ์ของพวกเรา ไม่ต้องพูดถึงเงินในกระเป๋าเลยนะ พวกเราก็เลยมาหาทางแก้”

“แก้ยังไง”

“ตารางเวลาไง เวียนกันไปคนละชั่วโมง ตั้งแต่สิบโมงเช้าถึงทุ่มหนึ่ง”

“จริงรึ”

“ใช่สิ”

“แล้วได้ผลมั๊ย”

“มันไม่ปะหรอก แต่ก็ใกล้เคียงเลยแหละ”

ผลประโยชน์ส่วนตัวตามหลักเศรษฐศาสตร์ ไซมอนคิดในฐานะนักวิเคราะห์การเงิน ลัทธิธรรมอย่างหนึ่งของชีวิต “แล้วพวกคุณลงชื่อจองคิวกันยังไง”

“ผ่านข้อความมือถือ เรามีเขาประจำห้าคนที่ได้ช่วงนาทีทอง ส่วนที่เหลือคนอื่นก็มาลงชื่อกันไป”

“แล้วคุณเป็นคนจัดตารางเวลาหรือ”

“ใช่แล้ว” เดฟสุดหายใจเข้าจนอกขยายด้วยความภูมิใจ “เห็นไหม ข้ารู้ว่าต้องทำยังไง เข้าใจที่ข้าพูดใช่ไหม แบบข้าไม่เคยจัดให้ฮัลโลอยู่ติดกับจูเลีย เพราะไอ้สองตัวนั้นมันเกลียดชังหน้ากันยิ่งกว่าแฟนเก่าทั้งหลายเกลียดข้าอีก ข้ายังพยายามจัดตารางให้มันมีสิ่งที่พวกเอ็งเรียกว่าความหลากหลายด้วยนะ”

“หลากหลาย?”

“ก็ให้มีคนดำ สาวรุ่น ๆ พวกละติน พวกตุ๊ด แม้แต่พวกเอเชียก็มีบ้างสองสามคน” เดฟผายมือออกทั้งสองข้าง “เราไม่อยากให้ทุกคนคิดว่าพวกไร่บ้านมีแต่คนขาว เป็นการเหมารวมที่ไม่ดีเท่าไร เข้าใจที่พูดใช่ไหม”

ไซมอนเข้าใจที่เขาพูด เขายังรู้ด้วยว่าเขาน่าจะได้รับความคับหน้า ถ้าเขาฉีกเบงก์ร้อยดอลลาร์สองใบให้เดฟแค่ครั้งเดียวแล้วสัญญาว่าจะให้อีกครั้งที่เหลือเมื่อเดฟแจ้งเขาว่าลูกสาวเขาลงชื่อขอคิวอีกครั้งตอนไหน

เขานี้ เดฟส่งข้อความหาเขาว่า

๑๑ โมงเช้าวันนี้ ข้าไม่เคยบอกอะไรเรื่อง ข้าไม่ใช่สายนะเว้ย

แล้วตามด้วย

แต่เอาเงินมาให้ข้าตอน ๑๐ โมง ข้ามีคลาสโยคะตอน ๑๑ โมง

ดังนั้นเขาจึงมาอยู่ที่นี้

ไซมอนนั่งอยู่ตรงข้ามเพลง นึกสงสัยว่าเขาเห็นเขาหรือไม่ และจะทำยังไง ถ้าเธอกระโจนหนี เขาไม่แน่ใจ เขาเดาว่าวิธีที่ดีที่สุดคือปล่อยให้เธอเล่นจนจบ เก็บเศษเงินและกีตาร์ แล้วค่อยเข้าไปหาเธอ

เขาดูนาฬิกา ๑๑.๕๘ น. ใกล้จะหมดเวลาแสดงของเพลงแล้ว

ไซมอนทบทวนคำพูดทั้งหมดในหัว เขาโทร.หาคลินิกโศลมานีทางเหนือของรัฐเพื่อจองห้องให้เพลงแล้ว แผนของเขาคือ พุดอะไรก็ได้ สัญญาอะไรก็ได้ จะไม่มัน้ำ อ้อนวอน หรือใช้วิธีใดก็ได้ที่จำเป็นเพื่อให้เธอยอมไปกับเขา

นักดนตรีข้างถนนอีกคนที่นั่งกางเกงยีนซีด ๆ และเสื้อเชิ้ตผ้าสักหลาด ขาดวินก้าเข้ามาจากทางตะวันออกแล้วนั่งลงข้างเพลง หีบกีตาร์อยู่ในถุงขยะสีดำ เขาแตะเขาเพลงแล้วชี้นาฬิกาในจินตนาการบนข้อมือเขา เพลงพยักหน้าขณะจบเพลง “โอแอมเดอะวอลรัส” โดยร้องท่อนสุดท้ายลากยาวกว่าปกติ เธอยกสองแขนขึ้นฟ้าแล้วตะโกน “ขอบคุณ!” ให้ฝูงชนที่ไม่ได้ใส่ใจฟังเธอเลยสักนิด ไม่ต้องพูดถึงปรบมือให้ เธอโกยเบงก์หนึ่งดอลลาร์ยับเยินสองสามใบกับเหรียญอีกจำนวนหนึ่งไว้ในมือ ก่อนจะวางกีตาร์ลงในหีบอย่างทะนุถนอมจนน่าประหลาดใจ การเคลื่อนไหวง่าย ๆ นั้น – ที่เธอวางกีตาร์ลงในหีบ – กระแทกใจเขาอย่างแรง ไซมอนเป็นคนซื้อกีตาร์ทาคามิเนะ จีซีรีส์ ตัวนี้จากร้านแชนแนลถนนสายที่สี่สิบแปดตะวันตกให้เธอเป็นของขวัญวันเกิดอายุสิบหกปี เขาพยายามนึกถึงความรู้สึกต่าง ๆ ความคู่ไปกับความทรงจำนั้น – เพลงยิมขณะตั้งกีตาร์ตัวนี้ออกจากผนังร้าน ท่าทางตอนที่เธอหลับตาขณะลองดีดีมัน และตอนที่เขาบอกเธอว่า มันเป็นของเธอแล้ว เธอกอดคอเขาพร้อมตะโกนว่า “ขอบคุณค่ะ ขอบคุณค่ะ ขอบคุณค่ะ!”

แต่ความรู้สึกเหล่านั้น ถ้ามันมีจริง ก็ไม่ยอมกลับมา

ความจริงที่น่ากลัวคือ ไชมอนนึกภาพเด็กหญิงตัวน้อยคนนั้นไม่ออกอีกต่อไปแล้วด้วยซ้ำ

โอ เขาได้พยายามตลอดหนึ่งชั่วโมงที่ผ่านมา ตอนนี้เขาพยายามอีกครั้งที่จะมองเธอและนึกภาพเทพธิดาตัวน้อยที่เขาเคยพาไปเรียนว่ายน้ำที่ถนนสายที่เก้าสิบสองวาย เด็กน้อยที่นั่งอยู่บนเปลญวนในแฮมป์ตัน ขณะที่เขาอ่านแฮร์รีพอตเตอร์ ถึงสองเล่มให้เธอฟังในช่วงวันหยุดวันแรงงานสามวันตอนสุดสัปดาห์ เด็กน้อยที่ยืนกรานว่าจะสวมชุดเทพีเสรีภาพสำหรับวันฮาโลวีนพร้อมทหน้าสีเขียวสองอาทิตย์ก่อนวันจริง แต่-บางทีนี่อาจจะเป็นกลไกการป้องกันตัวเองของเขาก็ได้-ภาพเหล่านั้นไม่หวนกลับมาหาเขาอีกเลย

เพลงขึ้นขึ้นอย่างตุลั๊กตุเล

ได้เวลาที่เขาจะเคลื่อนไหวแล้ว

อีกฝั่งของแผ่นหินโมเสก ไชมอนยืนขึ้นเช่นกัน หัวใจของเขาเต้นแรง กระแทกซี่โครง เขารู้สึกถึงอาการปวดหัวเริ่มก่อตัว รวากับมีมี้อยักษ์กำลังบีบขมับทั้งสองข้างของเขาอยู่ เขามองไปทางซ้าย แล้วก็ทางขวา

หาแฟนหนุ่มของเธอ

ไชมอนไม่อาจระบุได้อย่างแน่ชัดว่าเรื่องทั้งหมดเริ่มดังลงเหลวได้อย่างไร แต่เขาโทษเจ้าแฟนหนุ่มนั้นที่นำความฉิบหายมาสู่ลูกสาวของเขา และลามไปถึงทั้งครอบครัวของเขาด้วย ใช่ ไชมอนเคยอ่านมาหมดแล้วว่าคนที่ติดยาต้องรับผิดชอบการกระทำของตนเอง ว่าเป็นความผิดของผู้ติดยาเพียงผู้เดียว ทั้งหมดนั้นนะ และคนติดยาส่วนใหญ่ (รวมไปถึงครอบครัวของพวกเขาด้วย) ก็มีเรื่องที่จะเล่ากันทั้งนั้น บางทีการติดยาอาจเริ่มจากการใช้ยาแก้ปวดหลังผ่าตัด บางทีอาจเกิดจากความกดดันจากคนรอบข้าง หรืออ้างว่าแค่การลองเสฟเพียงครั้งเดียวนำไปสู่บางสิ่งที่มีตมกว่านั้น

มีข้ออ้างเสมอที่นั่นแหละ

แต่ในกรณีของเพลง - จะเรียกว่าลักษณะนิสัยอ่อนแอหรือพ่อแม่เลี้ยงดูไม่ดี หรืออะไรก็ตาม - มันล้วนแต่ดูเหมือนจะง่ายกว่านั้น

ก่อนที่เธอจะรู้จักกับแอร์อน เพลงเป็นอีกคน และตอนนี้เป็นเพลงอีกคน

แอร์อน คอร์วัล คือไอ้สารเลว - ไอ้สารเลวที่เห็นได้ชัดแต่ไกล - และเมื่อได้ก็ตามที่ไอ้สารเลวมาเจอกับความบริสุทธิ์ ความบริสุทธิ์นั้นก็แค่แปดเปื้อนไปตลอดกาล ไชมอนไม่เคยรู้สึกว่ามีผู้ชายคนนี้มีอะไรน่าสนใจเลย แอร์อนอายุสามสิบสองปี แก่กว่าลูกสาวเขาสิบเอ็ดปี ในตอนที่เหตุการณ์ยังไม่บานปลาย

ขนาดนี้ ไชมอนกังวลเรื่องความห่างของอายุ ส่วนอینگริดไม่ได้ใส่ใจเลย เธอเคยชินกับเรื่องแบบนี้จากสมัยที่เธอเป็นนางแบบ แนนอนว่าตอนนี้ เรื่องความห่างของอายุกลายเป็นเรื่องเล็กน้อยเกินไปเสียแล้ว

ไม่มีวีแวนของแอรอนที่นี่

แสงแห่งความหวังเปลี่ยนแปลงประกาย แอรอนจากเธอไปแล้วในที่สุด อย่างนั้นหรือ ไ้อ์โรคิร้าย ไอ์มะเร็ง ไอ์ปรลิตได้สูบเลือดสูบเนื้อลูกสาวของเธอจนอึดมึนแล้วย้ายไปหาที่พักพิงใหม่ที่อุดมสมบูรณ์กว่าแล้วใช่ไหม

ไม่ต้องสงสัยเลยว่านี่เป็นเรื่องดี

เพลงออกเดินไปทางตะวันออกสู่ทางเดินที่ตัดข้ามสวนสาธารณะ เธอเดินลากเท้าเหมือนผีดิบ ไชมอนเริ่มลงมือ

เขาสงสัยว่าตัวเองจะอย่างไรหากเธอไม่ยอมไปกับเขา เรื่องนั้นไม่ใช่แค่เป็นไปได้แต่น่าจะเป็นอย่างนั้นเลยละ ก่อนหน้านี้ไชมอนเคยพยายามช่วยเธอมาแล้ว แต่ผลลัพธ์กลับตรงกันข้าม เขาบังคับเธอไม่ได้ เขารู้ดี เขาถึงขั้นให้โรเบิร์ต เพรวิตี คู่เขยของเขาขอคำสั่งศาลเพื่อคุมตัวเธอ แต่นั่นก็ไม่ได้ผลเช่นกัน

ไชมอนมาอยู่ข้างหลังเธอแล้วตอนนี้ ชุดกระเปาะผ้าเนื้อบางเก่าโทรมที่เธอสวมอยู่ข้างหลวมโพรกแทบจะหลุดจากขา มีรอยสีน้ำตาล-รอยแดง รอยจากรอคไตลักรอค หรือรอยจากการถูกทำร้ายกันแน่-บนหลังของเธอเป็นจุดต่างบนผิวที่เคยไร้ตำหนิของเธอ

“เพลง?”

เธอไม่ได้หันกลับมา ไม่แม้แต่จะแสดงอาการลังเล ชั่วครู่สั้นๆ ไชมอนนึกเพื่อใจว่าเขาเข้าใจผิด ว่าชาร์ลี โครว์ลีย์ เข้าใจผิด ว่าโครงกระดูกโทรมๆ เดินได้ที่ส่งกลิ่นเหม็นและเสียงแหบแห้งนี้ไม่ใช่ลูกสาวคนโตของเขา ไม่ใช่เพลงของเขา ไม่ใช่วัยรุ่นคนที่เล่นเป็นโฮเตลในละครเรื่อง *ฟิดเดิลอร์ออนเดอะรูฟ* ของวิทยาลัยเยอเบิร์นathi ที่มีกลิ่นหอมเหมือนลูกพีช เยาว์วีย์ และทำผู้ชมใจสลายด้วยการร้องเพลงเดี่ยว “ฟาร์ฟรอมเดอะโฮมโอเลิฟ” ไชมอนไม่อาจดูละครเรื่องนั้นจนจบสักรอบเดียวจากทั้งห้ารอบโดยน้ำตาไม่เอ้อคลอจนแทบจะสะอื้นออกมา ตอนที่เพลงในบทโฮเตลหันไปหาเทเวียแล้วพูดว่า “พ่อจ๋า มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงรู้ว่าเราจะได้เจอกันอีกเมื่อไร” แล้วพ่อในละครของเธอก็ตอบกลับมาว่า “นั่นนาร์ก็ปล่อยให้มันไปตามพระประสงค์ของพระเจ้า”

เขากระแอมแล้วก้าวเข้าไปใกล้เธอ “เพลง?”

เธอเดินช้าลงแต่ไม่ได้หันกลับมา ไชมอนยื่นมืออันลั่นเทาออกไป เธอยังคงหันหลังให้ เขาวางมือบนไหล่ของเธอ ไม่รู้สึกถึงอะไรนอกจากกระดูกแห่งๆ ที่คลุกด้วยผิวบางราวกระดาษ เขาพยายามอีกครั้ง

“เพจ?”

เธอหยุด

“เพจ นี่พ่อเอง”

พ่อ ครั้งสุดท้ายที่เธอเรียกเขาว่าพ่อคือเมื่อไรกัน เขาเป็นพ่อของเธอของเด็กทั้งสามคน นานเท่าที่เขาจำได้ แต่กระนั้นคำนี้ก็หลุดออกมาเอง เขาได้ยินเสียงของตัวเองแตกพร่า มีแว่ววิงวอน

เธอยังคงไม่หันกลับมามองเขา

“ได้โปรดเถอะ เพจ...”

แล้วเธอก็ออกวิ่ง

ความเคลื่อนไหวนี้ทำเอาเขาไม่ทันตั้งตัว เพจวิ่งออกไปสามก้าวแล้วตอนที่เขารู้สึกตัวแล้ววิ่งตาม เพิ่งไม่นานมานี้เองที่ไชมอนออกกำลังกายให้ร่างกายแข็งแรง มีสโมสรสุขภาพอยู่ข้างออฟฟิศ ด้วยความเครียดจากการสูญเสียลูกสาว - นั่นคือวิธีที่เขามองเรื่องนี้ ว่าสูญเสียเธอไป - เขาก็เริ่มหมกมุ่นกับคลาสต่อยมวยแบบคาร์ดีโอในช่วงพักกลางวัน

เขากระโจนไปข้างหน้าและตามเธอทันอย่างรวดเร็วทีเดียว เขาคว้าแขนช่วงบนของเพจที่ผอมเหมือนต้นอ้อเอาไว้ - เทบจะกำรอบกล้ามเนื้อบางๆ ของเธอได้ด้วยนิ้วชี้กับนิ้วโป้ง - และกระซอกเธอกลับมา อาจจะกระซอกแรงไปหน่อย แต่ความเคลื่อนไหวทั้งหมดนี้ ทั้งการกระโจนและการเอื้อมไปกระซอกเป็นเพียงปฏิกิริยาอัตโนมัติ

เพจพยายามหนี เขาทำสิ่งที่จำเป็นเพื่อหยุดเธอไว้

“โอ๊ย!” เธอร้อง “ปล่อยฉันนะ!”

แถวนั้นมีคนค่อนข้างมาก และบางคน - ไชมอนแน่ใจ - หันมาเพราะเสียงร้องของเธอ เขาไม่สนใจ แต่มันเพิ่มความเร่งด่วนให้ภารกิจของเขา เขาต้องรีบจัดการตรงนี้ให้เรียบร้อย และพาเธอออกไปจากที่นี่ก่อนที่พลเมืองดีจะก้าวเข้ามา “ช่วย” เพจเอาไว้

“ลูกรัก นี่พ่อไง มากับพ่อเถอะนะ”

เธอยังคงหันหลังให้เขา ไชมอนหมุนเธอกลับมาเพื่อที่เธอจะต้องเผชิญหน้ากับเขา แต่เพจกลับยกแขนขึ้นปิดตาราวกับเขากำลังฉายแสงสว่างจ้าใส่หน้าเธอ

“เพจ เพจ โปรดมองพ่อเถอะ”

ร่างเธอแข็งเกร็ง แล้วจู่ๆ ก็ผ่อนคลายลง เพจลดแขนลงจากหน้า ค่อยๆ เลื่อนสายตาขึ้นมองเขา ความหวังโอบยิบไปอีกครั้ง ใช้ ดวงตาของเธอ จมลึกลงไป ในบ้ำและเป็นสีเหลืองตรงที่ที่ควรจะเป็นสีขาว แต่ตอนนี้ ไชมอน คิดเป็นครั้งแรกว่าเขาอาจเห็น-ชีวิต-วูบไหวในดวงตาคู่นั้นด้วย

เป็นครั้งแรก ที่เขาได้เห็นร่องรอยของลูกสาวตัวน้อยที่เขาเคยรู้จัก

ในที่สุดเขาก็ได้ยินเสียงสะท้อนจากลูกสาวของตนเมื่อเพจเอ่ยขึ้นว่า “พ่อ?”

เขาพยักหน้า อ้าปากแล้วก็หุบปากเพราะรู้สึกตื่นตันไปหมด เขาพยายาม อีกครั้ง “พ่อมาช่วยลูกเง เพจ”

เธอเริ่มร้องให้ “หนูขอโทษจริงๆ”

“ไม่เป็นไรหรอก” เขาพูด “มันจะเรียบร้อยดีนะ”

เขายื่นแขนออกไปเพื่อดึงลูกสาวเข้ามาสู่ความปลอดภัย ตอนนั้นเอง ที่เสียงหนึ่งแหวกผ่านสวนสาธารณะมาราวกับเคียวของชาวนาเกี่ยวข้าว

“นั่นมันเรื่องบ้าอะไร...”

ไชมอนรู้สึกหัวใจของเขาหล่นวูบลง เขามองไปทางขวา

แอร์อน

เพจผงะหนีจากไชมอนเมื่อได้ยินเสียงของแอร์อน ไชมอนพยายามกอด เธอไว้ แต่เธอดึงแขนตัวเองออก ทืบก็ตาร์ทกระแทกขาของเธอ

“เพจ...” ไชมอนเอ่ย

แต่ไม่ว่าความใสกระจ่างใด ๆ ที่เขาเห็นในดวงตาของเธอเพียงเมื่อไม่กี่วินาที ก่อน บัดนี้ก็กลับแตกกระจายเป็นล้านชิ้น

“อย่ามายุ่งกับฉัน!” เธอร้อง

“เพจ พ่อขอละ...”

เพจเริ่มก้าวถอยออกไป ไชมอนเอื้อมไปหาแขนเธออีกครั้ง เหมือนชาย ผู้สิ้นหวังที่ตักจากหน้าผาพยายามไขว่คว้ากิ่งไม้ แต่เพจกลับแผ่ร้องเสียงแหลม

เสียงนั้นทำให้หลายคนหันมา หลายคนก็เดี๋ยว

ไชมอนไม่ยอมถอย

“ได้โปรด ฟังพ่อก่อน...”

แล้วแอร์อนก็เข้ามาแทรกกลางระหว่างทั้งสอง

ชายสองคน ไชมอนกับแอร์อน ประจันหน้าตาต่อตา เพจยื่นหลบอยู่ข้างหลังแอร์อน แอร์อนดูเหมือนคนติดยา เขาสวมแจ็กเก็ตผ้าเดนิมทับเสื้อยืด

ลีชาวสกปรก-แบบเดียวกับพวกหุ่นผอมเท่า เว้นแต่เขาไม่เท่า เขาสวมโซ่คล้องคอ
มากไปหน่อย และปล่อยหนวดขึ้นเป็นตอที่ตั้งใจให้ดูทันสมัย แต่สั้นเกินไปมาก
กับรองเท้าบู๊ตสำหรับลุยงาน ซึ่งดูไม่เข้ากับชายที่ไม่เคยทำงานสุจริตสักวันถ้ามัน
ทำให้เขาลำบาก

“ไม่เป็นไรหรอก เพจ” แอร์อนเอ่ยพร้อมรอยยิ้มเยาะหยัน ยังคง
ไม่หลบตาไซมอน “ไปต่อได้เลย คนสวย”

ไซมอนส่ายหน้า “ไม่ อย่างนะ...”

แต่เพจซึ่งเกือบจะใช้หลังของแอร์อนเป็นจุดออกตัว กลับดันตัวออกแล้ว
เริ่มวิ่งสุดฝีเท้าไปตามทางเดิน

“เพจ” ไซมอนตะโกน “เดี๋ยวก่อน! ได้โปรดเถอะ แค...”

เธอหนีไปแล้ว ไซมอนวิ่งออกไปทางขวาเพื่อไล่ตามเธอ แต่แอร์อนเลื่อนตัว
เข้ามาขวางทางเขา

“เพจเป็นผู้ใหญ่แล้ว” แอร์อนพูด “แกไม่มีสิทธิ์...”

ไซมอนกำหมัดแน่นแล้วเหวี่ยงใส่หน้าแอร์อนตรงๆ

เขารู้สึกได้ว่าจมูกของอีกฝ่ายยุบลงได้ข้อนิ้วของเขา ได้ยินเสียงหักเหมือน
รองเท้าบู๊ตยาลงไปบนรังนก เลือดพุ่งออกมา

แอร์อนทรุดฮวบลง

นั่นเป็นตอนที่นักทองเทียวสองคนจากฟินแลนด์ร้องตะโกน

ไซมอนไม่สนใจ เขายังมองเห็นเพจอยู่ข้างหน้า เธอเลี้ยวไปทางซ้าย
ออกจากทางเดินเข้าไปยังแนวต้นไม้

“เพจ รอก่อน!”

เขากระโดดไปข้างตัวชายที่ล้มลงแล้วออกวิ่งไปหาเธอ แต่แอร์อนที่อยู่
บนพื้นคว้าเขาเอาไว้ ไซมอนพยายามดิ้นให้หลุด แต่ตอนนี้เขาเห็นคนอื่น ๆ - คนที่
มีเจตนาดีแต่งุนงงสับสน - ตรงเข้ามา เยอะทีเดียว บางคนใช้โทรศัพท์อัดคลิปด้วย

พวกนั้นต่างตะโกนและบอกให้เขาอย่าขยับ

ไซมอนตะเซาะขาจนหลุดออกมาได้ เซกตา กลับมามีอีกครั้ง เขาเริ่มวิ่งไป
ตามทางเดิน ไปยังจุดที่เพจวิ่งเลี้ยวไป

แต่มันสายไปแล้ว ผู้คนเข้ามาล้อมเขาไว้

บางคนพยายามล็อกตัวเขาไว้ ไซมอนเหวี่ยงข้อศอก ได้ยินเสียงฉับ
จากคนที่ล็อกตัวเขา แขนที่ยึดไว้อ่อนแรงลง ใครอีกคนใช้แขนรัดรอบเอวไซมอน
ไซมอนดึงเขาออกเหมือนเข็มขัด ในขณะที่เขายังวิ่งตรงไปหาลูกสาว ยังคง

เคลื่อนที่เหมือนนักอเมริกันฟุตบอลที่ตรงไปยังเส้นชัยโดยมีผู้เล่นฝ่ายตรงข้าม
กลุ่มล้อมรอบตัว

แต่ในที่สุด คนพวกนี้ก็มีจำนวนมากเกินกำลัง

“ลูกสาวผม!” เขาร้องตะโกน “ได้โปรด...หยุดเธอที่...”

ท่ามกลางความวุ่นวาย ไม่มีใครได้ยินเสียงเขา หรือบางทีพวกเขาอาจ
ไม่ใส่ใจฟังคนบ้าอันตรายที่ต้องจับตัวไว้

นักท่องเที่ยวยุ้ยอีกคนหนึ่งกระโดดเข้าไปใส่เขา แล้วก็อีกคน

ตอนที่ไซมอนกำลังจะล้มลงในที่สุดนั่นเอง เขาเงยหน้าและมองเห็น
ลูกสาวของเขากลับมาอยู่บนทางเดินอีกครั้ง ร่างของเขาร่วงลงกระแทกพื้น
และเนื่องจากเขาพยายามจะลุกกลับขึ้นมา มือไม้แข่งขาก็ระดมกระหน่ำใส่เขา
มากมายไปหมด เมื่อทุกอย่างจบลง ไซมอนก็ชี้โครงกระดูกไปสามซี่ นิ้วหักสองนิ้ว
ส่องประกายระยิบระยับ และต้องเย็บแผลรวมยี่สิบสามเข็ม

เขาไม่รู้ลึกลับอะไรเลย นอกจากรู้สึกหัวใจถูกฉีกกระชาก

มีอีกร่างโถมทับตัวเขา เขาได้ยินเสียงตะโกนและเสียงกรีดร้อง จากนั้น
ตำรวจก็เข้ามาล้อมวงด้วยการพลิกตัวเขาให้นอนคว่ำ กตกระตุกสิ้นหลังเขาไว้
ด้วยเข่าข้างหนึ่ง ใส่กุญแจมือ เขาเงยหน้าอีกครั้งและเห็นเพลงจ้องมาจาก
หลังต้นไม้

“เพลง!”

แต่เธอไม่มาหาเขา เธอกลับผลุบหายไปในขณะที่ไซมอนตระหนักขึ้นมา
อีกครั้งว่าเขาทำให้เธอผิดหวัง

๒

ตำรวจปล่อยให้ไซมอนนอนคว่ำหน้าอยู่บนพื้นยางมะตอยโดยใส่กุญแจมือโพล์หลังอยู่อย่างนั้นสักพัก ตำรวจคนหนึ่ง - ตำรวจหญิงผิวดำที่มีป้ายชื่อเขียนว่า **เฮย์ส** - โนม้ตัวลงแล้วบอกเขาเรียบ ๆ ว่าเขาถูกจับแล้วและร้ายสิทธิ์ของเขาให้ฟัง ไซมอนพยายามดิ้นรนและแผดเสียงเรื่องลูกสาว ขอร้องให้ใครสักคน ใครก็ได้ ช่วยหยุดเธอไว้ เฮย์สยังคงร้ายสิทธิ์มีรันดา* ต่อไป

เมื่อเฮย์สพูดจบแล้ว เธอก็ยึดตัวตรงก่อนจะหันจากไป ไซมอนเริ่มโวยวายเรื่องลูกสาวของเขาอีกครั้ง แต่ไม่มีใครฟังเขาเลย อาจเป็นเพราะเขาฟังดูเหมือนคนบ้ามากกว่า เขาจึงพยายามสงบสติอารมณ์แล้วใช้น้ำเสียงที่สุภาพขึ้น

“คุณเจ้าหน้าที่ครับ คุณผู้หญิง คุณครับ”

เจ้าหน้าที่ตำรวจทุกคนไม่สนใจเขา และสอปากคำพวกพยาน นักท่องเที่ยวบางคนเอาคลิปเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ตำรวจดู ซึ่งไซมอนเดาว่าไม่น่าจะเป็นผลดีกับเขา

---

*Miranda Rights หรือ Miranda Warning หรือที่เราได้ยินกันบ่อยๆ ในภาพยนตร์สืบสวนที่เจ้าหน้าที่ตำรวจมักพูดกับคนที่ถูกจับกุมว่า “คุณมีสิทธิ์ที่จะไม่พูด” เป็นผลมาจากกรณีที่เออร์เนสโต มีรันดา ผู้ต้องสงสัยในคดีลัทธิก่อตัวและฆนึน ให้การรับสารภาพกับตำรวจและลงชื่อโดยระบุว่ารับทราบสิทธิ์ตามกฎหมายแล้วทั้ง ๆ ที่เจ้าหน้าที่ตำรวจยังไม่ได้แจ้งสิทธิ์ เมื่อไปถึงชั้นศาล ตำรวจใช้คำสารภาพของมีรันดาเพียงอย่างเดียวเป็นหลักฐานในการเอาผิด ทำให้เป็นประเด็นว่าคำสารภาพของผู้ต้องหาลงชื่อจริงแท้แค่ไหน หรือผู้ต้องหาลูกบังคับให้สารภาพ ทำให้เจ้าหน้าที่ตำรวจตั้งตัวเรื่องนั้นและจะแจ้งให้ผู้ถูกจับกุมรับทราบก่อนเสมอว่ามีสิทธิ์ในทางกฎหมายอะไรบ้าง

“ลูกสาวผม” เขาพูดอีกครั้ง “ผมพยายามจะช่วยลูกสาวผม เขาลักพาตัวเธอ”

ประโยคสุดท้ายนั้นเขาโกหกบางส่วน แต่เขาหวังว่าจะมีปฏิกิริยา ทว่าไม่มีเลย

ไซมอนหันมองซ้ายมองขวา มองหาแอร์อน แต่ไม่มีวิแววของเขา “เขาอยู่ที่ไหน” ไซมอนตะโกน กลับมาฟังดูเหมือนคนบ้าอีกครั้ง เฮย์สก็มลงมองเขาในที่สุด “ใคร”

“แอร์อน”

“ไม่มีคำตอบ”

“ผู้ชายคนที่ผมต่อยน่ะ เขาอยู่ที่ไหน”

“ไม่มีคำตอบ”

อะดรีนาลินที่พลุ่งพล่านในร่างกายเขาเริ่มอ่อนกำลังลง แทนที่ด้วยความเจ็บปวดจนอยากอาเจียนแทน ในที่สุด-ไซมอนไม่รู้ว่าจะเวลาผ่านไปนานแค่ไหนแล้ว-เฮย์สกับตำรวจผิวขาวร่างสูงที่ป้ายชื่ออ่านว่า **ไวท์** ก็ดึงตัวเขาขึ้นจากพื้น ก่อนจะลากเขาเดินไปยังรถตำรวจ พอเขาลงนั่งที่เบาะหลัง ไวท์ก็เข้าไปประจำตำแหน่งคนขับ ส่วนเฮย์สนั่งข้าง เฮย์สซึ่งถือกระเป๋าสตางค์ของไซมอนอยู่ในมือหันมาพูดว่า “เอาละ เกิดอะไรขึ้นคุณกรีน”

“ผมกำลังคุยกับลูกสาว แล้วแฟนเธอก็เข้ามาขวาง ผมพยายามจะเดินอ้อมเขาไป...”

ไซมอนหยุดพูด

“แล้ว?” เธอกระตุ่น

ไซมอนคลั่ง แต่เขาไม่ได้บ้า “มีการทะเลาะวิวาท”

“ทะเลาะวิวาท”

“ใช่”

“ขอร้องให้เราฟังหน่อย”

“ขอร้องให้คุณฟังอะไร”

“การทะเลาะวิวาทนั่นน่ะ”

“ก่อนอื่นคุณต้องบอกเรื่องลูกสาวผมก่อน” ไซมอนพยายาม “เธอชื่อเพจ กรีน แฟนเธอชื่อแอร์อน คอร์วัล ผมเชื่อว่าเขากักตัวเธอไว้โดยไม่เต็มใจ ผมพยายามจะช่วยเธอ”

“อืม” เฮย์สทำเสียง แล้วว่า “คุณก็เลยต่อยน้าคนไว้บ้านซะเลย”

“ผมต่อเลย...” ไชมอนหยุดพูด เขารู้ดีกว่านั้น

“คุณต่อเลย?” เฮย์สกระตุ่น

ไชมอนไม่ตอบ

“ได้ นั่นแหละที่ฉันคิดไว้” เฮย์สพูด “คุณมีเลือดเต็มตัวไปหมด แม้กระทั่งบนเนื้อเท้าที่สวยงามๆ ของคุณนั่น แอร์เมสใช้ไหม”

ใช่แล้ว แต่ไชมอนไม่พูดอะไรอีก เลือดของเขายังคงกลัดกระดุมถึงคอ เนื้อเท้าผูกแบบวินด์เซอร์อย่างงดงาม

“ลูกสาวผมอยู่ไหน”

“ไม่รู้เลย” เฮย์สตอบ

“ฉันผมก็ไม่มีอะไรจะพูดจนกว่าจะได้คุยกับทนายของผม”

“ก็แล้วแต่เลย”

เฮย์สหันกลับไปแล้วไม่พูดอะไรอีก พวกเขาขับรถไปส่งไชมอนที่ห้องฉุกเฉินของเมาท์ไซนายเวสต์ บนถนนสายที่ห้าสิบเก้าใกล้กับเทนท์อะเวนิวที่นั่น เขาถูกส่งตัวไปเอกซเรย์ทันที แพทย์ผู้พันผ้าโพกหัวและดูเด็กเกินกว่าจะเข้าดูหนังเรตอาร์บีบีวี ไชมอนเข้าเฝือกแล้วเย็บแผลฉีกบนหนังศีรษะของเขา ส่วนซีโครงที่หักนั้นทำอะไรไม่ได้นอกจาก “จำกัดกิจกรรมประมาทหกสัปดาห์” แพทย์อธิบาย

ส่วนที่เหลือเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วจนรู้สึกเหมือนจริง ตั้งแต่นั่งรถไปเซ็นทรัลบูกกิง^๒ เลขที่ ๑๐๐ ถนนซันเตอร์ ถ้ารูปประจำตัวผู้ต้องหา พิมพ์ลายนิ้วมือเข้าคุก พวกเขาให้ไชมอนโทรศัพท์ได้หนึ่งครั้ง เหมือนที่เห็นในหนัง ไชมอนคิดจะโทรหาอิงกริด แต่ตัดสินใจโทรหาโรเบิร์ตผู้เป็นคู่แข่ง ซึ่งเป็นนายความตัวท็อปของแมนฮัตตัน

“เดี๋ยวผมส่งคนไปที่นั่นเดี๋ยวนี้เลย” โรเบิร์ตบอก

“นายจัดการเองไม่ได้หรือ”

“ผมไม่ได้เป็นทนายคดีอาญา”

“นายคิดว่าฉันต้องการทนายคดีอาญาจริง ๆ รึ...”

“ใช่ ผมคิดงั้น และอีวอนนั้นก็อยู่กับผมก็อยู่ที่บ้านริมหาด ใช้เวลานานเกินไปกว่าจะไปถึง รออยู่ตรงนั้นก็แล้วกัน”

^๒ Central Booking ผู้ที่ถูกจับกุมในนครนิวยอร์กจะถูกส่งตัวไปสถานีตำรวจประจำเขตนั้น ๆ เพื่อรับทราบข้อกล่าวหาหรือถูกส่งมาที่ Central Booking ซึ่งเป็นหน่วยงานส่วนกลางเพื่อลงบันทึกและรับการสอบสวน

ครึ่งชั่วโมงต่อมา สตรีร่างเล็กในวัยเจ็ดสิบต้นๆ ถึงกลางๆ ผู้มีผมบลอนด์ปนเทาหยักเป็นลอนและเปลวไฟในแววตา ก็มาแนะนำตัวพร้อมจับมือเข่าขึ้นอย่างหนักแน่น

“เฮสเตอร์ คริมสตัน” เธอพูดกับไซมอน “โรเบิร์ตส่งฉันมา”

“ผมไซมอน กรีน”

“ใช่ ฉันเป็นทนายความชั้นเอก ก็เลยปะติดปะต่อเรื่องได้ เอาละ พูดตามฉันนะ ไซมอน กรีน ‘ปฏิเสธร้อยก่่าวหา’”

“อะไรนะ”

“แค่พูดตามฉัน”

“ปฏิเสธร้อยก่่าวหา”

“เลิศ เรียบร้อย น้ำตาจะไหลเลย” เฮสเตอร์ คริมสตัน ชะโงกเข้ามาใกล้ขึ้น “นั่นคือคำเดียวที่คุณได้รับอนุญาตให้พูด และเวลาเดียวที่คุณจะพูด คำพวกนั้นคือตอนที่ผู้พิพากษาขอคำให้การ เข้าใจไหม”

“เข้าใจครับ”

“เราต้องซ้อมเปล่าๆ กันก่อนไหม”

“ไม่ต้องหรอก ผมคิดว่าผมเข้าใจแล้ว”

“ดีมาก”

เมื่อทั้งคู่เข้าไปในห้องพิจารณาคดีและเธอก่่าวออกมาว่า “เฮสเตอร์ คริมสตัน ทนายจำเลย” เสียงจึงง่าก็ดังไปทั่วศาล ผู้พิพากษาเงยหน้าขึ้นเล็กน้อย

“ทนายคริมสตัน เป็นเกียรติเหลือเกิน อะไรพวกคุณมาอยู่ในศาลอันต่ำต้อยของผมได้”

“ฉันแค่มาที่นี่เพื่อยับยั้งความผิดพลาดร้ายแรงของความยุติธรรม”

“แน่ละว่าคุณต้องมาด้วยเหตุนี้” ผู้พิพากษาประสานมือแล้วยิ้ม “ดีใจที่ได้เจอคุณอีกครั้ง เฮสเตอร์”

“คุณไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้นหรอก”

“คุณพูดถูก” ผู้พิพากษาก่่าว “ผมไม่ดีใจหรอก”

เฮสเตอร์ดูจะพอใจคำตอบนั้น “คุณดูดีมาก ท่านผู้พิพากษา เลือ่คลุมดำช่วยคุณได้เยอะเลย”

“อะไรกัน เลือ่เก่าๆ นั่นแหละ”

“ทำให้คุณดูผมลงใจ”

“เนอะ” ผู้พิพากษาเอนหลังฟังแก้อี “จำเลยจะให้การว่าอย่างไร”

เฮสเตอร์ส่งสัญญาณให้ไซมอนด้วยสายตา

“ปฏิเสธข้อกล่าวหาครับ” เขาพูด

เฮสเตอร์พยักหน้าเห็นชอบ พนักงานอัยการกำหนดเงินประกันตัวไว้ที่ห้าพันดอลลาร์ เฮสเตอร์ไม่คัดค้าน พอพวกเขาจัดการเรื่องเอกสารทางกฎหมายอันซับซ้อนและขั้นตอนปฏิบัติตามระเบียบแล้ว พวกเขาก็ได้รับอนุญาตให้กลับได้ ไซมอนตรงไปยังประตูทางเข้าด้านหน้า แต่เฮสเตอร์คว้าแขนหยุดเขาไว้

“ไม่ใช่ทางนั้น”

“ทำไมล่ะ”

“พวกนั้นรออยู่”

“พวกไหน”

เฮสเตอร์กดปุ่มลิฟต์พลาสมองไฟเหนือประตูลิฟต์ เธอว่า “ตามฉันมา” ทั้งสองเดินลงบันไดไปสองชั้น เฮสเตอร์ออกเดินนำเขาไปยังด้านหลังอาคาร เธอหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา

“เธอที่อยู่ร้านอิเล็กทรอนิกส์ตรงถนนมัลเบอร์รี่ ชื่อทิมีไซท์ใหม่ ดี อีกห้านาที”

“เกิดอะไรขึ้นกันเนี่ย” ไซมอนถาม

“แปลก”

“อะไรี”

“คุณพูดไม่หยุดเลย” เฮสเตอร์พูด “ทั้งๆ ที่ฉันกำชับแล้วว่าอย่าพูดอะไร” ทั้งคู่เดินไปตามทางเดินอันมืดสลัว เฮสเตอร์เป็นคนเดินนำ เธอเลียขวมาแล้วก็เลียขวอีกครั้ง ในที่สุดพวกเขาก็มาถึงทางเข้าสำหรับเจ้าหน้าที่ คนที่เดินเข้ามาต่างยกบัตรเจ้าหน้าที่ขึ้นแสดง แต่เฮสเตอร์กลับเดินดุ่มผ่านทางออกไปอย่างรวดเร็ว

“คุณทำแบบนั้นไม่ได้นะ” ยามคนหนึ่งเอ่ยขึ้น

“งั้นก็จับเราลี”

เขาไม่ได้จับ ไม่ก็อึดใจต่อมา ทั้งคู่ก็อยู่ข้างนอก พวกเขาเดินข้ามถนนแบกซ์เตอร์และตัดผ่านพื้นที่สีเขียวของสวนสาธารณะโคลัมบัส ผ่านสนามวอลเลย์บอลสามสนาม ก่อนจะมาหยุดที่ถนนมัลเบอร์รี่

“คุณชอบกินไอศกรีมไหม” เฮสเตอร์ถาม

ไซมอนไม่ได้ตอบ แต่ชี้ไปที่ปากของตนซึ่งปิดสนิท

เฮลเตอร์ถอนหายใจ “คุณได้รับอนุญาตให้พูดแล้ว”

“ขอบ”

“ร้านเอ็กกิลูมีไอศกรีมแซนด์วิชรสแคมป์ไฟร์สมอร์สที่ต้องลองชิมให้ได้ ฉันบอกให้คุณขับรถช่วยซื้อมาให้กินระหว่างทางสองชิ้น”

รถเมอร์เซเดสคันหนึ่งจอดอยู่หน้าร้าน คนขับรถถือไอศกรีมแซนด์วิชในมือ เขาส่งชิ้นหนึ่งให้เฮลเตอร์

“ขอบใจ ทิม ไชมอน คุณเอาไหม”

ไชมอนปฏิเสธไอศกรีมแซนด์วิชอีกชิ้น เฮลเตอร์ยกไหล่ “งั้นก็เป็นของเธอแล้วละ ทิม” เธอกัดไอศกรีมแซนด์วิชของตัวเองคำหนึ่งก่อนแทรกตัวเข้านั่งเบาะหลัง ไชมอนตามเข้าไป

“ลูกสาวผม...” ไชมอนเริ่ม

“ตำรวจไม่เจอเธออีกเลย”

“แล้วแอรอน คอร์วัล ล่ะ”

“ใคร”

“ผู้ชายคนที่ผมต่อयोग”

“ฮ๊ะ ฮ๊ะ อย่าพูดคำนั้นออกมาเล่นๆ เชียว คุณหมายถึงผู้ชายคนที่คุณถูกกล่าวหาว่าต่อयोग”

“อะไรก็ช่างเหอะ”

“อย่าอะไรก็ช่างเหอะ อย่าแม้แต่ตอนที่เรายู่กันแค่นี้”

“โอเค เข้าใจแล้ว คุณรู้ไหมว่าเขาอยู่...”

“เขาเผ่นไปแล้วเหมือนกัน”

“คุณหมายความว่าไงที่ว่า ‘เผ่น’”

“มีตรงไหนในคำว่า ‘เผ่น’ ที่ชวนงงหรือไง เขาหนีไปก่อนที่จะตำรวจจะทันได้รู้อะไรเกี่ยวกับเขา ซึ่งดีกับตัวคุณเองนะ ไม่มีเหยื่อ ก็ไม่มีคดี” เธอกัดไอศกรีมแซนด์วิชอีกคำแล้วเซ็ดที่มุมปาก “เดี๋ยวคดีนี้ก็ผ่านไปไวทันตาเห็น แต่...ฟังนะ ฉันมีเพื่อนคนหนึ่ง เธอชื่อมาริกิด้า บลูมเบิร์ก เขาโหดของจริง ไม่ได้นุ่มนวลอ่อนหวานเหมือนฉัน แต่เธอเป็นที่ปรึกษาฝีมือหนึ่งของเมืองนี้แล้ว เราต้องการตัวมาริกิด้าเพื่อมาทำแคมเปญพิอาร์ทัวคุณทันที”

คนขับรถติดเครื่อง เมอร์เซเดสเคลื่อนไปทางเหนือแล้วเลี้ยวขวาเข้าถนนเบเยร์ดี

“แคมเปญพิอาร์ทัว ทำไม่ผมจะต้อง...”

“ฉันจะบอกคุณในอีกนาทีนี้แหละ แต่เราไม่อยากได้อะไรมาเบี่ยงเบนความสนใจตอนนี้ ก่อนอื่นคุณต้องบอกฉันว่าเกิดอะไรขึ้น ทุกอย่าง ตั้งแต่ต้นจนจบ”

เขาเล่าให้เธอฟัง เฮสเตอร์หันหน้าเล็กน้อยของเธอมานเผชิญกับเขา เธอเป็นหนึ่งในคนที่ทำให้วลี “หุ้มความสนใจเต็มที่” กลายเป็นงานศิลปะอย่างหนึ่ง เธอเป็นคนที่มีความสามารถอันเหลือและพร้อมเคลื่อนไหวตลอดเวลา ตอนนี้พลังงานของเธอเหมือนลำแสงเลเซอร์ที่พุ่งตรงมายังเขา เธอฟังความสนใจไปยังทุกคำที่เขาพูด พร้อมความเห็นอกเห็นใจที่แรงกล้าเสียจนเขาแทบจะเอื้อมมือออกไปสัมผัสมันได้

“โอ้ ตายจริง ฉันเสียใจด้วยนะ” เฮสเตอร์พูดเมื่อเขาเล่าจบ “เรื่องนี้มันแย่มากจริงๆ”

“คุณเข้าใจผมสินะ”

“ใช่”

“ผมต้องตามหาเพลง ไมก์แอรอน”

“ฉันจะคุยกับพวกนักสืบอีกครั้ง แต่อย่างที่บอก เท่าที่ฉันเข้าใจคือทั้งคู่หนีไปแล้ว”

เจอทางตันอีกแล้ว ร่างกายของไซมอนเริ่มมีอาการเจ็บปวด ไม่ว่าจะเป็นการกลไกการป้องกันตัว หรือการตอบสนองทางเคมีใดๆ ที่ชะลอแต่ไม่ได้ยับยั้งความเจ็บปวด ตอนนี้กำลังกัดกร่อนอย่างรวดเร็ว ความเจ็บปวดไม่ได้ลดลงแต่กลับไหลบ่าเข้ามา

“นั่นทำให้ผมต้องใช้แคมเปญฟิอาร์ด้วยล่ะ” ไซมอนถาม

เฮสเตอร์หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาและเริ่มใช้เวลาของมัน “เกลียดไอ้นี้ซะมัต ชาวสารเต็มหน้า สารพัดประโยชน์ แต่ส่วนใหญ่แล้วมันทำลายชีวิตของคุณคุณมีลูกไซ้ใหม่ ก็เห็นอยู่ชัดๆ พวกเขาใช้เวลาวันละกี่ชั่วโมง...” เสียงของเธอขาดหัวง “ไม่ใช่เวลามานั่งเทศนานี้ละ เอ้า”

เฮสเตอร์ส่งโทรศัพท์ให้เขา

ไซมอนเห็นว่าเธอเปิดคลิบยูทูบที่มียอดเข้าดูถึง ๒๘๙,๐๐๐ ครั้ง พอได้เห็นภาพนิ่งก่อนเปิดคลิบกับอ่านชื่อคลิบ หัวใจของเขาก็หล่นวูบ

ใครขี้ต่อยเศคบ

หุ่นวอลส์สตรีกซ์คจนจ

หนุ่มใหญ่ใจถึงทำร้ายชายชอกาน
เล่นหุ่นพวง เล่นคนไร้บ้านดีกว่า
“วาสนาดี” ชก “วาสนาไม่มี”

เขาตวัดสายตาดูขึ้นมองเฮสเตอร์ซึ่งยกไหล่ให้เขาด้วยความเห็นใจ เธอเอื้อมมือมาแตะปุ่ม ‘เล่น’ ด้วยนิ้วชี้ คลิปนี้ถ่ายโดยคนที่ใช้นามแฝงว่า ซอร์ราสตี-เลตโต้ เฟิ่งโพสต์เมื่อสองชั่วโมงก่อน ซอร์ราสตีเลตโต้แพนกล้องจากผู้หญิงสามคน – อาจเป็นภรรยาของเขากับลูกสาว – เมื่อเสียงเอะอะดังความสนใจของเขาลেনส์กล้องกระซกไปทางขวา จับโฟกัสอีกครั้งที่ไซมอนซึ่งมีท่าทางภูมิฐานได้จังหวะเหมะเหม็งพอดี – ทำไมเขาไม่เปลี่ยนเสื้อผ้าหรืออย่างน้อยก็คลายเน็คไทบ้านั้นนะ – ขณะที่เพจกำลังดึงตัวเองออกจากเขา และแอรอนก็ก้าวเข้ามายืนระหว่างคนทั้งสอง แน่ใจว่ามันดูเหมือนชายใส่สูทท่าทางมีฐานะและมีสิทธิพิเศษกำลังเข้าหา (และอาจแยกว่านั่น) ผู้หญิงที่อายุน้อยกว่ามาก และเธอก็ได้รับความช่วยเหลือจากชายไร้บ้านผู้กล้าหาญ

ในขณะที่สาวน้อยผู้บอบบางและหวาดกลัวยืนหลบอยู่หลังชายที่มาช่วยนั่นเอง ชายในชุดสูทก็เริ่มตะโกนออกมา หึงสาววิ่งหนีไป ชายในชุดสูทพยายามผลักชายไร้บ้านให้พ้นทางเพื่อจะได้วิ่งตามเธอไป แน่ใจว่าไซมอนรู้ว่าเขากำลังจะได้เห็นอะไรต่อไป แต่เขาก็ยังดูคลิปต่อ ด้วยดวงตาเบิกกว้างและมีความหวัง ราวกับว่ามีโอกาสที่ชายในชุดสูทจะไม่โง่งมพอที่จะง้างหมัดแล้วต่อยเข้าเต็ม ๆ หน้าชายไร้บ้านผู้กล้าหาญ

แต่นั้นคือสิ่งที่เกิดขึ้น

เลือดไหลซึมออกมาขณะที่ชายไร้บ้านผู้หวังดีและมีเมตตาทรุดลงกองกับพื้น ส่วนเจ้าคนรวยในชุดสูทผู้ไม่ยี่หระก็พยายามก้าวข้ามเศษซากที่กองอยู่บนพื้นไป แต่ชายไร้บ้านคว้าอีกฝ่ายไว้ เมื่อชายชาวเอเชียสวมหมวกเก็บ – พลเมืองดีอีกคน ไม่ต้องสงสัย – ก้าวเข้ามาล้อมวง ชายในชุดสูทจึงสอจากมุมเขาไปที่หนึ่งเช่นกัน

ไซมอนหลับตาลง “เม็งเอ๊ย”

“นั่นแหละ”

เมื่อไซมอนลืมตาขึ้นอีกครั้ง เขาไม่สนใจกฎเหล็กของการอ่านบทความหรือดูคลิปวิดีโอ : อย่าอ่านความคิดเห็นเด็ดขาด

“พวกคนรวยนี้ชอบคิดว่าทำเรื่องแบบนี้แล้วจะลอยนวลได้”

“เขากำลังจะข่มขืนผู้หญิงคนนั้น! โชคดีที่มีฮีโร่เข้ามาช่วย”

“ไอ้เศรษฐีนี้น่าจะไปนอนคุกซะ จริงๆนะ”

“พนันได้เลยว่าไอ้ไอโซนี่ไม่โดนจับแน่ ถ้าเขาเป็นคนดำนะ คงถูกยิงไปแล้ว”

“คนที่เข้ามาช่วยผู้หญิงคนนี้นักเลงมาก ถ้านายกเทศมนตรีปล่อยให้อี้อเศรษฐีคนนี้รอดคดีไปได้”

“ข่าวดี” เฮสเตอร์พูดขึ้น “คุณมีแฟนคลับอยู่บ้างนะ” เธอหยิบโทรศัพท์มือถือไป เลื่อนลงด้านล่างของจอ แล้วชี้ให้ดู

“เจ้าคนไรบ้านนี้น่าจะมาขอคู่มืออาหาร ยินดีพินิจดูสิ่งที่กำลังจะจัดให้”

“บางทีถ้าไอ้ขี้ยาตัวเหี้ยมนี่หางานทำแทนที่จะพึ่งสวัสดิการรัฐ มันคงไม่ลงไปกองกับพื้นหรอก”

รูปโปรไฟล์ของ “ผู้สนับสนุน” เขา มีรูปนกอินทรีหรือไม่ก็ธงชาติอเมริกาอยู่บนหน้า

“เยี่ยม” ไชมอนพูด “พวกเรจคิดอยู่ข้างผม”

“อ๊ะๆ อย่าดูถูกไป บางคนในนี้อาจอยู่ในคณะลูกขุนนะ แต่เชื่อว่าเรื่องนี้จะไปถึงขั้นนั้น หรือแม้แต่จะได้ขึ้นศาล ช่วยอะไรฉันสักอย่างสิ”

“อะไร”

“กดปุ่มรีเฟรชให้หน่อย” เฮสเตอร์บอก

เขาไม่แน่ใจว่าเธอหมายถึงอะไรกันแน่ เฮสเตอร์เลยเอื้อมมือมากดลูกศรที่อยู่ด้านบน คลิปวิดีโอไหลดขึ้นมาใหม่อีกครั้ง เฮสเตอร์ชี้ไปที่จำนวนครั้งที่คนดูคลิป มันกระโดดจาก ๒๘๙,๐๐๐ ไปเป็น ๔๕๓,๐๐๐ ครั้ง ในช่วง...เท่าไรนะ...สองนาที่ที่ผ่านมา

“ยินดีด้วย” เฮสเตอร์พูด “คุณดังแล้ว”

ครอบครัวที่สมบูรณ์แบบต้องแตกสลายในนวนิยายตื่นเต้นระทึกใจเล่มนี้
จากนักเขียนยอดฝีมือที่ใครได้หยิบขึ้นอ่านเป็นต้องวางไม่ลง

คุณสูญเสียลูกสาวคุณไป เธอติดทั้งยาและแฟนหนุ่มจอมโหด
และเธอก็แสดงท่าทีชัดเจนว่าไม่ต้องการให้ใครหาตัวพบ

แต่แล้ว คุณก็เจอเธอเข้าโดยบังเอิญ กำลังเล่นกีตาร์ในเซ็นทรัลพาร์ก
แต่เธอไม่ใช่เด็กสาวที่คุณรู้จักอีกต่อไป หากกลายเป็นผู้ที่มีชีวิตอยู่ด้วยความหวาดระแวง
หวาดกลัว และเห็นได้ชัดว่ากำลังเดือดร้อน

คุณไม่ยังคิดอะไรทั้งนั้น แต่เข้าไปหาเธอ และขอให้เธอกลับบ้าน

เธอหนี และคุณก็ทำสิ่งเดียวที่คนเป็นพ่อแม่จะทำได้
คุณตามเธอเข้าไปสู่โลกอันดำมืดและอันตรายที่คุณไม่เคยรู้มาก่อนว่ามีอยู่
ก่อนที่คุณจะหันหัวตัว ทั้งครอบครัวคุณและชีวิตคุณเองก็แขวนอยู่บนเส้นด้าย
และเพื่อที่จะปกป้องลูกสาวของคุณจากสิ่งชั่วร้ายทั้งหลายในโลกใบนี้

คุณก็ต้องเผชิญหน้ากับมันตรงๆ

หมวดนวนิยาย

www.amarinbooks.com

   @amarinbooks

 แพร่นิยายแปล

ISBN 978-616-18-3199-8

365 บาท กดจองอ่านเล่มนี้ 9 786161 831998

ปกแข็ง ๒๕๖ หน้า ๓๒๐ หน้า